VILKMERGĖS KULTŪROS LOPŠYS

Svarbios datos

Prieš 25 metus, 1995 m. sausio 11 d., Deltuvoje pradėjo veikti katalikiškieji Deltuvos parapijos senelių namai (pašventinti 1994 m. rugpjūčio 15 d.).

***

Prieš 20 metų, 2000 m. rudenį, susibūrė Ukmergės kultūros centro mišrus vokalinis ansamblis „Klasika“ (vadovė Jūratė Martinkutė).

***

Prieš 20 metų, 2000 m., patvirtintas Želvos herbas (etalono autorius – dailininkas Vaidas Ramoška).

***

Prieš 20 metų, 2000 m., įkurtas Lietuvos pagyvenusių žmonių asociacijos Ukmergės skyrius.

***

Prieš 15 metų, 2005 m., patvirtintas Taujėnų herbas (etalono autorius – dailininkas Rolandas Rimkūnas).

***

Prieš 15 metų, 2005 m., įkurta Vilniaus ukmergiškių bendruomenė, savo gretose vienijanti iš Ukmergės krašto kilusius, dabar Vilniuje gyvenančius ir dirbančius žmones.

***

Prieš 15 metų, 2005 m., Ukmergės viešajai bibliotekai suteiktas Vlado Šlaito vardas.

***

Prieš 10 metų, 2010 m. sausio mėn., įvyko socialinio būsto, pastatyto Dariaus ir Girėno gatvėje, įkurtuvės. Tai pirmasis daugiabutis, pastatytas atkūrus nepriklausomybę.

***

Prieš 10 metų, 2010 m. birželio mėn., įvyko renovuotos Veprių užimtumo, laisvalaikio ir turizmo filialo stacionarios stovyklos „Šventosios vingis“ įkurtuvės. Tai pirmoji tokia šalyje rekonstruota stovykla.

***

Prieš 10 metų, 2010 m. liepos mėn., Romoje įsikūrusi Švč. Mergelės Marijos Nekaltojo Prasidėjimo kunigų marijonų kongregacija padovanojo Ukmergės Švč. Trejybės parapijai pastatą, kuriame kelis dešimtmečius, iki 2009 metų vasario mėn., buvo įsikūręs Ukmergės rajono policijos komisariatas.

***

Prieš 10 metų, 2010 m. rugsėjo 1 d., sujungus Dailės ir Muzikos mokyklas, pradėjo veikti Meno mokykla.

***

Prieš 5 metus, 2015 m., Ukmergės rajono savivaldybė pasirašė bendradarbiavimo sutartį su Vengrijos Kiškunmaišos miestu.

Vlado Šlaito viešosios bibliotekos Bibliografijos-kraštotyros skyriaus inf.

SPAUDOS, RADIJO IR TELEVIZIJOS RĖMIMO FONDAS

Muziejuje – tarpukario ir sovietmečio mada

Aplankyti parodą galima iki rugsėjo mėnesio.

Ukmergės kraštotyros muziejus kviečia apsilankyti naujoje parodoje „Muziejaus spintą pravėrus: tarpukario ir sovietmečio mada“. Joje eksponuojami įvairūs mados dizaino daiktai, saugomi muziejaus fonduose.

Parodoje pristatomos pagrindinės tarpukario ir sovietmečio mados dizaino tendencijos. Išskiriami keli tarpukario mados bruožai.

Moterų apranga geometrizuota – stačiakampio siluetas: trumpas, vos kelius dengiantis sijonas, liemens linija akcentuojama ties klubais.

Ketvirtasis dešimtmetis radikaliai pakeitė moters išvaizdą: talija grįžo į natūralią vietą, liemenį maksimaliai suveržė atgimstantis korsetas, į madą atėjo kelius dengiantis sijonas.

Tuo metu buvo madingi šviesūs, garbanoti, ilgesni plaukai, įvairių formų skrybėlaitės. Populiarūs tapo drabužių dekoro elementai – nedidelės pelerinos, raukiniai, specialūs rankovių kirpimai ir plačios apykaklės.

Išskiriami keli sovietmečio mados bruožai – konservatyvumas, drabužių pritaikymas darbo žmogui.

Drabužių gamyba buvo kontroliuojama, kad praktinė, o ne estetinė drabužio vertė būtų svarbiausia. Mados tendencijos sovietmečiu keitėsi ne sezonais, o dešimtmečiais.

Paroda „Muziejaus spintą pravėrus: tarpukario ir sovietmečio mada“ Ukmergės kraštotyros muziejuje bus eksponuojama iki rugsėjo mėnesio.

UŽ inf.

SPAUDOS, RADIJO IR TELEVIZIJOS RĖMIMO FONDAS

Tarp eksponatų – „Atgailaujanti Magdalena“

Paveikslas „Atgailaujanti Magdalena“ sukurtas XIX a. pab. – XX a. pr.

Ukmergės kraštotyros muziejus savo feisbuko paskyroje kiekvieną savaitę pristato savo fonduose saugomus eksponatus.

Vienas iš jų – paveikslo „Atgailaujanti Magdalena“ kopija. Šis paveikslas sukurtas XIX a. pab. – XX a. pr. Aliejinė tapyba ant lino drobės, aukštis – 48 cm, plotis – 65 cm. Rėmai mediniai, bronzuoti. Šios kopijos dailininkas – nežinomas, o paveikslo originalo autorius – Tiziano Vecelli.

Ticianas (1485–1576 m.) – italų tapytojas, žymus brandžiojo renesanso meistras. Buvo vienas iš įvairiapusiškiausių italų dailininkų, vienodai gerai tapęs portretus ir altorinius paveikslus (abu šie žanrai jį išgarsino), mitologines ir religines scenas.

Ticiano tapybos metodai, ypač spalvų taikymas, padarė didelę įtaką ne tik italų renesanso dailininkams, bet ir būsimoms vakarietiško meno kartoms. Per ilgą gyvenimą šio menininko tapybos stilius drastiškai pasikeitė, bet jis visą laiką domėjosi spalvomis.

Ticiano brandžiausi darbai neturi gyvų atspalvių, būdingų ankstyviesiems darbams, bet laisva tapymo maniera ir subtilios polichromatinės moduliacijos neturi precedento vakarietiško meno istorijoje.

2008 m. Niujorko Sotheby‘s aukcione šio paveikslo originalas buvo parduotas net už 6 milijonus dolerių.

Pasaulyje egzistuoja mažiausiai trys Ticiano ranka tapyti „Atgailaujančios Magdalenos“ paveikslo versijos.

Pirmasis paveikslas buvo tapomas XVI a. viduryje Ispanijos monarcho Pilypo Antrojo užsakymu.

Ticiano kūryba padarė didelę įtaką Vakarų Europos tapybai ir tokiems dailininkams kaip Tintoretto, Rubens, Delacroix.

UŽ inf.

SPAUDOS, RADIJO IR TELEVIZIJOS RĖMIMO FONDAS

Nėra nieko brangesnio už prisiminimų lobyną...

Ilgametė mokyklos direktorė, chemijos mokytoja Elena Vėbrienė.

Bronislovas DULEVIČIUS
Buvęs Užupio vidurinės mokyklos lietuvių kalbos ir literatūros mokytojas

Dažnai mintimis grįžtu į laikotarpį, kai dirbau tuometinėje 4-ojoje vidurinėje mokykloje. Vyresnės kartos mokytojai ir mokiniai, ko gero, prisimena daug iškilių pedagogų, kurie gimė tarpukariu ir išsaugojo žmogiškąją šilumą net ir okupacijos metais. Šįkart norėčiau pasidalyti prisiminimais ir apie ilgametę šios mokyklos direktorę, mokytoją Eleną Vėbrienę, su kuria teko dirbti ne vienus metus, pakalbinti ją pažinojusius.

Štai ką prisimena jos auklėtinė, 1979 m. mokyklos absolventė Vitalija Juzonytė: „Kai 1975 m. iš Pašilės aštuonmetės mokyklos atėjau mokytis į 4-ąją vidurinę mokyklą, sutikau daug nuostabių mokytojų, kurie sudėtingu sovietmečio laikotarpiu savo pavyzdžiu sugebėjo mums įskiepyti pačias svarbiausias vertybes: žmoniškumą, meilę gimtajai kalbai, gimtajam kraštui. Viena jų – ilgametė, net 23-ejus metus vadovavusi šiai mokyklai direktorė, o nuo 1977 m. buvusi ir klasės auklėtoja – Elena Vėbrienė. Visada rami, inteligentiška, santūri, kukli...

Mūsų klasė buvo ypatinga – pirmoji, kurioje buvo sustiprintai dėstoma rusų kalba. Žingeidūs, veržlūs, drąsūs, kūrybingi – nelengva tokius suvaldyti, tačiau auklėtoja į mūsų jaunatvišką maksimalizmą žiūrėjo pakančiai, džiaugėsi mūsų savarankiškumu, mūsų nestabdė. Todėl ir į gyvenimą išėjome pozityviai nusiteikę kurti savo ateitį, pasitikintys savimi, šviesiai prisimenantys mus mokiusius mokytojus, mokyklą. Nesulaužyti. Už tai esame dėkingi ir gerbiamai mokytojai Elenai, net 35-erius metus atidavusiai pedagoginiam darbui, pripažintai LTSR nusipelniusia mokytoja. Dėl to, kad turėjome daug puikių mokytojų, ne vienas pasirinkome pedagogikos studijas. Kai prisimenu savo mokyklą ir mokytojus, prisimenu ne suteiktas žinias, o jų žmogiškąją šilumą, rūpestį, nuolatinį paskatinimą prasmingai gyventi.“

Anais laikais mokiniai gal kiek idealizavo mokyklinius metus: buvo madinga turėti albumus, į kuriuos prašydavo mokytojų, klasės draugų ką nors prisiminimui parašyti. Dažnas juos dar ir dabar turi. Štai 28-osios laidos mokinės Dalios albume įrašyti tokie E. Vėbrienės žodžiai: „...liksi man šviesiu spindulėliu, darbštumo pareigingumo pavyzdžiu. Miela mergaite, linkiu tau gyvenime pasiekti užsibrėžtą tikslą. Žinok, kad tam padeda atkaklumas!“. Būdama pati kukli, rami, pareiginga mokytoja, santūri, tolerantiška, supratinga direktorė, šias savybes pastebėdavo ir vertindavo savo mokiniuose.

Jau išėjusią į užtarnautą poilsį Eleną ne kartą teko aplankyti jos namuose, kur pušyno prieglobstyje abu su vyru V. Vėbra ramiai mėgavosi gyvenimu, skaitė knygas, puoselėjo gėlyną. Prisimenu jos jubiliejų, kuomet buvę kolegos L. Sukackienė, R. Razmienė, L. Krasnapiorova, N. Paškauskienė, kiti – nemažas užupiečių būrys – susirinkome kukliame namelyje, pagerbėme direktorę, stebėjomės jos optimizmu, energija, gebėjimu šviesiai prisiminti nelengvą pedagoginį darbą. Elena džiaugėsi, kad ją prisimena ir aplanko ir buvę mokiniai. Išėjome pasistiprinę jos gerumu, dėmesiu, šiluma. Ir papildę savo prisiminimų lobyną...

SPAUDOS, RADIJO IR TELEVIZIJOS RĖMIMO FONDAS